

Lieve Ans,

Halsteren, 6 maart 2008

Ik wil je even laten weten dat het goed gaat hier met mij en met de praktijk. Mijn ontheemde, onzekere, bange, ontzieldde gevoel, is als sneeuw voor de zon verdwenen. Het heeft plaats gemaakt voor erkenning van me zelf, diepe vreugde en levensvervulling. Het lijkt ook net of die moeilijke tijd er niet is geweest. Alsof het volledig uit mijn wezen is verdwenen.

In mijn praktijk begint het te stromen. Bijna gek om te ervaren. Jij wist dat al en had het me ook gezegd. En ik geloofde dat ook wel, maar nu het zich echt aan het manifesteren is, weet ik zeker dat het goed gaat komen.

Oude cliënten komen weer, nieuwe verschijnen en allerlei bijzondere 'toevalligheden' doen zich voor waardoor ik zichtbaar ben. En ik vind het nu prettig om zichtbaar te zijn. Voorheen durfde ik het niet goed, voelde het niet vrij.

Waarom ik dit briefje eigenlijk schrijf, is omdat ik je een cadeautje wil geven. Dat borrelde daarnet in me omhoog. Gewoon als stoffelijk bedankje voor de begeleiding die je mij hebt gegeven. Op het moment dat ik in de grootste puinhoop in mijn leven zat, was jij er om samen met mij de brokstukken te ordenen, te vergruizen en op te ruimen. Er was tot dan toe niemand die mij echt kon helpen. Ik heb bij een aantal mensen aangeklopt..... Maar daar was jij! Als ik dit schrijf, voel ik dat er tranen komen. Tranen, tranen, tranen... Misschien wel van ontroering, van vreugde en misschien van de laatste resten van de verwerking van een lastige periode.